حرف زدن؛ راهی برای ورود به دنیای ناشناخته اُتیسم

11 آبان 1404

یک درمانگر طیف اُتیسم گفت: عموما افراد مبتلا به اُتیسم تمایلی به صحبت کردن ندارند و افراد محدودی از این طیف که صحبت می‌کنند، به ما کمک زیادی برای شناخت دنیای این افراد خواهند کرد.

میترا دادجو با اشاره به کودکان دارای اختلال اُتیسم اظهار کرد: برای افراد اُتیسم بهتر است کلمه ابتلا یا مبتلا را استفاده نکنیم زیرا از کلمه مبتلا برای بیماری‌ها استفاده می‌شود و اختلال طیف اُتیسم یک بیماری نیست، زیرا بیماری‌ها عموما درمان می‌شوند اما اُتیسم یک اختلال مادام‌العمر است.

وی با بیان اینکه کودک با نشانه‌های اختلال اُتیسم متولد شده و تا پایان عمر نشانه‌های این اختلال را دارد، تصریح کرد: این روزها اختلال طیف اُتیسم را بعنوان یک تفاوت معرفی می‌کنند که در واقع تفاوتی در سیستم اعصاب کودک با دیگران است.

این درمانگر طیف اُتیسم با اشاره به اهمیت صحبت کردن افراد مبتلا به اُتیسم، عنوان کرد: عموما طی مقالات و گزارشاتی که ارائه شده ۶۰ الی ۷۰ درصد از کودکان اُتیسم هیچ گاه به کلام نمی‌رسند؛ مغز و سیستم عصبی کامل سالم است اما ترجیح شخص این نیست که از طریق کلام با سایر افراد ارتباط برقرار کنند و این افراد محدود طیف اُتیسم که با کلام ارتباط برقرار می‌کنند به خوبی می‌توانند به ما از دنیای طیف اُتیسم اطلاعات دهند، اینکه چه احساساتی در طول روز تجربه می‌کنند. این افراد به ما پیام‌هایی از دنیای نامفهوم اُتیسم می‌رسانند که به ما در شناخت این اختلال خیلی کمک می‌کنند.

دادجو با اشاره به چالش‌های افراد طیف اُتیسم، خاطرنشان کرد: یکی از ویژگی‌های تشخیصی اختلال طیف اُتیسم نقص در روابط اجتماعی و تعاملات است، افراد اُتیسم تمایلی به ارتباط و صحبت با افراد ندارند و نمی‌خواهند ارتباط کلامی برقرار کنند و ممکن است درکی از احساسات طرف مقابل نداشته باشند. افراد اُتیسم نمی‌توانند درک عواطف و احساسات طرف مقابل را داشته باشند و درکی از اصطلاحات رایج در جامعه را ندارند و همین سبب می‌شود در روابط اجتماعی خیلی مبتدی عمل کنند و نتوانند گفت‌وگوها را ادامه دهند.

وی ادامه داد: بزرگ‌ترین کمکی که به افراد طیف اُتیسم می‌توان کرد این است که درک درستی از اختلال آنان داشته باشیم. خیلی از اوقات یکی از نشانه‌های اختلال، نقص در روابط و تعاملات اجتماعی، عدم توانایی در ادامه گفت‌وگو است. اگر ما بتوانیم درکی از توانمندی و خواسته این افراد داشته باشیم، می‌دانیم که نباید در فشار گفت‌وگو این افراد را قرار دهیم و به‌عنوان یک فرد متفاوت آن‌ها را درک کنیم. کمکی که جامعه می‌تواند به این افراد داشته باشد این است که نشانه‌های اختلال را شناخته، آنان را درک کرده و سعی نکنیم آنها را به زور وارد دنیای خود کنیم.

این درمانگر طیف اُتیسم با اشاره به نقش خانواده و جامعه در حمایت از افراد اُتیسم در برقراری ارتباط اظهار کرد: اولین پایگاه امن یک فرد دارای اُتیسم، خانواده است؛ اینکه خانواده چقدر از توانمندی کودک خود حمایت کنند در ابراز وجود یک فرد اُتیسم بسیار تاثیر دارد. خانواده باید تفاوت‌های کودک خود را بپذیرد، کودک اُتیسم چهره عادی دارد به همین دلیل به نسبت یک کودک دارای اختلال فلج مغزی، پذیرش دشواری برای خانواده دارد. اولین گام این است که خانواده فرزند اُتیسم خود را بپذیرد و سعی کند به آدم‌های اطراف بفهماند کودک من چگونه دوست دارد ارتباط برقرار کند.

دادجو با بیان اینکه خانواده کودکان دارای اُتیسم به اصلاح درک جامعه نسبت به این بیماری می‌توانند کمک شایانی کنند، تصریح کرد: خانواده حامی که از کودک خود حمایت می‌کند به جامعه اطراف می‌تواند این آگاهی را نسبت فرزند خود بدهد تا افراد بدانند چگونه با فرزندشان برخورد کنند. اینگونه زمانی که فرد اُتیسم وارد جامعه شود، افراد آگاهی برای برقراری ارتباط با کودک اُتیسم را پیدا می‌کنند. این حمایتی است که خانواده و جامعه می‌تواند در زمینه ارتباط با فرد اُتیسم داشته باشد.

وی با اشاره به آموزش‌هایی که به بهبود تعاملات اجتماعی کودکان دارای اُتیسم کمک می‌کند، بیان کرد:

یکی از آموزش‌ها این است که بتوانیم فرد اُتیسم را معرفی کنیم. ضعف در تعامل اجتماعی یکی از ویژگی‌های اختلال طیف اُتیسم است و اگر افراد این را متوجه شوند، می‌توانند تعاملات اجتماعی بهتری داشته باشند و به فرد اُتیسم زمان دهند تا پردازش مناسب از محیط اطراف را داشته باشد، بهترین آموزش این است که اختلال اُتیسم به عموم افراد جامعه معرفی کنیم تا افراد آن را بعنوان یک ویژگی بپذیرند و به افراد اُتیسم فرصت بیشتری برای ارتباطگیری بدهند.

این درمانگر طیف اُتیسم ادامه داد: صحبت کردن راجع به ویژگی افراد با اختلال طیف اُتیسم تاثیر زیادی در سلامت روان آنان دارند؛ زیرا عموما افراد طیف اُتیسم تمایلی به صحبت کردن ندارند. حضور یک فرد با اختلال طیف اُتیسم در اجتماع کوچک برای آن فرد اضطراب‌آور است زیرا وقتی فردی وارد اجتماعی شود محرک‌هایی در جامعه وجود دارد که سبب اضطراب آنها خواهد شد.

دادجو با بیان اینکه اختلال طیف اُتیسم ناشناخته و پیچیده است، تصریح کرد: هنوز هیچ علتی برای این اختلال پیدا نشده و هر چه بیشتر درمورد این اختلال صحبت شود و تجربیات درونی این افراد تشریح شود، به ما کمک می‌کند تا بهتر آنان را بشناسیم. صحبت کردن افراد دارای اُتیسم به ما کمک می‌کند تا راهی برای ورود به دنیای ناشناخته افراد دارای این اختلال پیدا کنیم.